

на едъръ добитъкъ!! . . . Ето защо, тѣ сж го развеждали по говедарника и по конака.

По исканието на Иванъ Ибришимовъ (учителъ), брати Хаджи *Иванови*, Станйо и Станчо, братовчеди на Хаджи Стая, свикали роднини и приятели на вечеринка у дома си, дѣто наошли: Хаджи *Станйо Спаневъ*, Петко *Милевъ*, — Иванъ *Петковъ*, Дочо *Мрѣковъ*, Иванъ *Фурнаджиевъ*, Марко *Иончевъ*. Василъ *Пупешковъ* и дѣдо Лалио *Цѣевъ*; присѣствувалъ на вечеринката и търговецътъ на едъръ добитъкъ, заедно съ тѣлохранителя си.

Гоститѣ, слѣдъ като хапнали и пийнали и се развеселили, сами нагазили въ политиката. Хаджи Станйо бистрилъ политиката съ *Московецъ*, Петко *Милевъ* съ Сърбина, а Ибришимовъ — съ Наполеона III. Василъ *Ионковъ* испѣлъ пѣсенъта на Хайдукъ *Вълко*, а търговецътъ — пѣсенъта на „жаловититѣ славеи“. Хаджи Станйо и Петко Милевъ се расчувствovali; въ момента на патриотическия си екстазъ, обявили на търговеца, че на долна цѣна ще му продадѣтъ добитъка си, за хатѣра на сладката му пѣсенъ. Търговецътъ отворилъ уста и разказалъ на Тетевенскитѣ свѣтила, каква търговия върти той и защо се скита по градове и села. Хаджи Станйо замръзналъ на мѣстото си, а Петко Милевъ *Страшника* се приближилъ до *Левски*, потупкалъ го по рамото и му казалъ: „имай ме за свой човѣкъ; богатството ми е на твое расположение; дано даде Господъ скоро да се изпълнитъ „сладкитѣ ти думи“. Дочо *Мрѣковъ*, отъ патриотическо умиление, цѣлуналъ ржка на раскалугерения дяконъ, а дѣдо Лалио поискалъ прѣдъ него да си исповѣда грѣховецѣ:

— „На таквизъ исповѣдници искамъ азъ да си исповѣдамъ грѣховецѣ“, — казалъ дѣдо Лалио и съ благоговѣние цалуналъ не ржката, а челото на Дякона Левски.

Петко Милевъ и Марко Иончевъ, нераздѣлни другари на Хаджи *Станя*, успокоили другаря си съ ду-